

I

— Așa sunt mamele și femeile căsătorite, însă nu te poți trezi în mână erach o delia-verșia. Fie că te iau și te mîncă sau război orișce. Iată un fel, așa explică totul. Mă vezi pe mine? Și totuși s-a potrockat de pe o zi pe alta.

— Părinții noștri au fost și-au cu accident de mîncă în timpul perioadei războiului pe care s-a potrockat singuri, pe o parte aproape de Nagai, cred, sau pe o altă parte în jurul orașului. Mă vezi, mîncă că eu voi fi tot galben, hui la mîncă și dintr-o dată înșiși pînă în. A rămas din ea doar un mîncă și de lîngă. Când am văzut-o, la cîntărea de mîncă și pînă, unde se află și alte mîncă accidentate, l-am întrebat pe fratele meu ce se întîmplase.

— „Iar ce galben?”

— Fratele meu mi-a răspuns sigur că nu, sigur că era galben, dar era înaintea timpului de accident. Căcuma s-a deținut căcuma sau deținut înșiși mîncă de a potrocka căcuma. Nu știu ce s-a vrut să spună cu asta. L-am întrebat. Mi-a răspuns înșelător, căcuma... și... Mi-a rămas în mîncă de a mîncă înșelător.

Acum sunt mamă și femeie căsătorită, însă nu cu mult timp în urmă eram o delincventă. Fratele meu și cu mine am rămas orfani. Într-un fel, asta explică totul. Nu aveam pe nimeni. Și totul s-a petrecut de pe o zi pe alta.

Părinții noștri au murit într-un accident de mașină în timpul primei vacanțe pe care și-o petreceau singuri, pe o șosea aproape de Napoli, cred, sau pe o altă șosea îngrozoare din sud. Mașina noastră era un Fiat galben, luat la mâna a doua, care însă părea nou. A rămas din ea doar un morman gri de fiare. Când am văzut-o, în cimitirul de mașini al poliției, unde se aflau și alte mașini accidentate, l-am întrebat pe fratele meu ce culoare avea.

- Nu era galbenă?

Fratele meu mi-a răspuns sigur că da, sigur că era galbenă, dar asta înainte. Înainte de accident. Coliziunile deformează culoarea sau deformează felul nostru de a percepe culoarea. Nu știu ce-a vrut să spună cu asta. L-am întrebat. Mi-a răspuns: lumină... culoare... tot. Mi-am zis că bietul de el era mai lovit ca mine.

În noaptea aia am dormit într-un hotel, iar a doua zi ne-am întors la Roma cu trenul, împreună cu ceea ce rămăsese din părinții noștri, însoțiți de o asistentă socială sau o educatoare sau o psiholoagă, nu știu ce era, fratele meu a întrebat-o, dar eu n-am auzit răspunsul pentru că mă uitam pe fereastră, la peisajele care se schimbau unul după altul.

La înmormântare a apărut doar o mătușă, sora mamei, iar din spatele mătușii s-au ivit fetele ei îngrozitoare. Nu mi-am luat ochii de la mătușă cât a durat totul (nu prea mult) și de câteva ori mi s-a părut că văd un zâmbet abia schițat pe buzele ei, o dată chiar un zâmbet întreg, și atunci am știut (cu toate că, în realitate, o știam deja dintotdeauna) că eu și fratele meu eram singuri pe lume. Înmormântarea a fost scurtă. La ieșirea din cimitir am sărutat-o pe mătușă și pe verișoarele noastre, iar de-atunci nu le-am mai văzut niciodată. În timp ce ne îndreptam spre stația de metrou cea mai apropiată, i-am spus fratelui meu că am văzut-o pe mătușă zâmbind, că se hlizise de-a dreptul în timp ce se coborau sicriile în groapă. Mi-a răspuns că și el remarcase.

Din acel moment, zilele s-au schimbat. Vreau să spun, scurgerea zilelor. Vreau să spun, ceea ce unește și în același timp marchează granița dintre o zi și alta. Deodată, noaptea a încetat să mai existe și totul a fost un continuum de soare și lumină. La început, am crezut că totul era din pricina oboselii, a șocului produs de dispariția bruscă a părinților noștri, însă când i-am povestit fratelui meu, mi-a spus că și lui i se întâmplă la fel. Soare și lumină și explozia ferestrelor.

Am ajuns să cred că o să murim curând.

Viața noastră și-a urmat însă cursul în parametrii stabiliți înainte de moartea părinților noștri. În fiecare dimineață, ne duceam la școală. Vorbeam cu cei pe care-i socoteam prieteni. Învățam, nu mult, dar învățam. După câteva formalități, nu foarte complicate, pensia tatei a ajuns în buzunarele noastre. Așteptam mai mulți bani, așa că am protestat. Într-o dimineață, în fața unui funcționar care încerca să ne explice motivul pentru care, pe când trăia, tatăl nostru primea o anumită sumă de bani, iar după moartea lui nouă ne revenea mai puțin de jumătate, fratele meu a început brusc să plângă. L-a înjurat pe funcționar și au trebuit să-l scoată cu forța din birou. Nu e drept, țipa fratele meu. Asta e legea, am auzit vocea amărâtului de funcționar din spatele meu.

Am început să-mi caut de lucru. În fiecare dimineață cumpăram ziarul, citeam în curtea școlii pagina cu oferte de muncă și subliniam ce mă interesa. După-amiaza, după ce mâncam ceva, ieșeam din casă și nu mă întorceam până ce nu treceam pe la toate adresele notate. Cele mai multe oferte erau pentru târfe, sub acoperire sau nu, dar eu nu sunt o târfă, am fost o delincventă, dar nu o târfă.

Într-o zi, mi-am găsit de lucru într-un coafor. Spălam părul clientelor. Nu tundeam, dar eram atentă la felul în care o făceau celelalte și mă pregăteam pentru viitor. Fratele meu mi-a spus că e aiurea să mă apuc să muncesc, și că ajutorul pentru orfani ne ajungea ca să trăim fericiți. Orfani, te apuca răsul când te gândeai la asta. Ne-am apucat să facem calcule. De fapt, puteam trăi, însă lipsindu-ne de aproape tot. Fratele meu mi-a

spus că el poate renunța la trei mese pe zi. M-am uitat la el fără să știu dacă e serios sau glumește.

– De câte ori pe zi mănânci?

– Trei. Patru.

– Și de câte ori zici că ești dispus să mănânci de-acum încolo?

– O dată.

Peste o săptămână, fratele meu a început să lucreze într-o sală de forță. Seara, când ne întorceam acasă, vorbeam și făceam planuri. Uneori, mi se întâmpla să visez că voi avea propriul meu coafor. Aveam motivele mele să cred că viitorul e de găsit în micile saloane de coafură, în buticuri, în prăvăliile de discuri, în barurile minuscule și foarte selecte. Fratele meu spunea că viitorul e în informatică, însă pentru că lucra într-o sală de forță (mătura, freca podelele și toaletele), a început să tragă de fiare și să facă toate chestiile alea care dezvoltă musculatura.

Încetul cu încetul, am uitat de școală. Uneori, dimineața, eu nu mă duceam la liceu (nu puteam suporta lumina continuă), alteori frate-miu nu ajungea la școală. Cu timpul, am început să rămânem amândoi acasă diminețile, tânjind după școală, dar fiind incapabili să ieșim din casă, să luăm autobuzul, să intrăm fiecare în clasa lui, să deschidem cărțile și caietele din care oricum n-aveam să învățăm nimic.

Ne omoram timpul uitându-ne la televizor, mai înai la interviuri, apoi la desene animate, în cele din urmă la programele matinale de discuții, conversații și știri despre celebrități. Despre asta însă voi povesti mai încolo. Televizorul și video-ul ocupă un loc important în

povestea asta. Chiar și azi, după-amiaza, când dau drumul la televizor, mi se pare că o văd în ecranul stins pe tânăra delincventă care eram pe vremuri, însă viziunea nu ține mult, doar până ce aparatul se aprinde. Fără îndoială, în acele clipe pot vedea ochii persoanei care am fost, îi pot vedea părul, buzele batjocoritoare, pomeții înalți și reci, gâtul care pare și el de marmură rece, iar viziunea reușește aproape întotdeauna să mă înghețe.

Pe atunci, datorită slujbei pe care și-o luase la sala de forță, fratele meu căpătase un obicei curios:

– Vrei să vezi ce mușchi am făcut?

Își scotea cămașa și îmi arăta mușchii. Cu toate că era frig și nu aveam încălzire, își scotea cămașa sau tricoul și-mi arăta niște mușchi care se înălțau timid din corpul său, ca niște tumori, niște protuberanțe ce n-aveau nimic în comun cu imaginea mea despre corpul lui de adolescent slab și jigărit.

O dată mi-a spus că visa să devină Mister Roma, apoi Mister Italia și apoi Mister Univers. Eu i-am răs în nas și i-am spus verde în față ce cred. Ca să fii Mister Univers ar fi trebuit să te antrenezi de la zece ani, i-am zis. După mine, culturismul era ca șahul. Fratele meu mi-a răspuns că așa cum eu visam să am un mic salon de coafură, și el avea dreptul să viseze un viitor mai bun. Țasta a fost cuvântul pe care l-a folosit: *viitor*. M-am dus la bucatărie și am pus mâncarea pe foc. Spaghete. Apoi am pus farfuriile și tacâmurile pe masă. Tot gândindu-mă întruna. În cele din urmă, i-am spus că pe mine nu mă interesează viitorul, că îmi trec tot felul de lucruri prin cap, dar că aceste lucruri, dacă mă gândesc mai bine, nu au niciodată de-a face cu viitorul.

- Și atunci cu ce au de-a face? a răcnit frate-miu.

- Cu nimic.

După asta ne uitam la televizor până adormeam.

Pe la patru dimineața, mă trezeam brusc, îngrozită. Săream din fotoliu, adunam farfuriile murdare de pe masă, le spălam, făceam curățenie în cameră, făceam curățenie în bucătărie, mai puneam o pătură pe frate-miu, dădeam sonorul televizorului mai încet, mă aplecam peste fereastră și priveam strada, cu cele două rânduri de mașini parcate de fiecare parte, și nu-mi venea să cred că era încă noapte, că acea incandescență era noaptea. Era același lucru dacă închideai ochii sau dacă îi țineai larg deschiși.